

Ljubi gospod Doropoljski!

Imam lepega kanarčka. Dobila sem ga iz Ljubljane od g. Dimnika. Ves dan veselo prepeva. Le tiste dni, ko nismo dobili nikjer zrna zanj, je bil tih in žalosten. Stari kanarček, ki ga je imel očka 12 let, je pa umrl.

Jaz sem stara 7 let in hodim v drugi razred. Učim se prav rada, pa tudi igram. Sedaj se veselim, da se bom drsala in sankala.

Srčno Vas pozdravlja

Jakica Ganglova,
učenka v Idriji.

Odgovor:

Ljuba Jakica!

Verjamem, da Tvoj kanarček sedaj zopet veselo prepeva, ko ni njegovo koritce prazno. Glad hudo de tako ljudem kakor živalim. Ako in kadar moremo, pomagajmo enim in drugim! Človek, ki ima rad ptičice, jih neguje in hrani, nima hudobnega srca. Ker imaš rada svojega kanarčka, zato mislim, da si tudi Ti dobrega srca. — Kadar siromak kaj od nas dobi, nam izreče zahvalno besedo. Ptiček ne more govoriti, zato pa ob prejeti hrani veselo žvrgoli, kakor bi hotel reči: „Lepa Ti hvala, ljuba moja Jakica, ker si potolažila moj lačni želodček!“ — Praviš, da je imel Tvoj oče kanarčka 12 let. Pač dolga doba! In ko je izpel vse pesemce, je moral ubošček umreti! — Veseli me, da se rada učiš. Kadar je delo za šolo gotovo, takrat se pa igraš. Tako je prav! Tako delajo vse pridne učenke. Tudi drsanje in sankanje je prijetna, pa tudi zdrava zabava, ker uri in utrja telo. In kakor vsem svojim mladim prijateljicam, želim tudi Tebi ljubega in čvrstega zdravja!

*

Dragi gospod Doropoljski!

Slišal sem, da Vam učenci pišejo. Tudi jaz Vam pišem. Pred dvanajstimi leti mi je umrl oče. V šolo hodim v tretji razred. Učim se bolj težko, zlasti računstva in nemščine. Najrajši imam te-le predmete: petje, risanje, prirodoznanstvo in zgodovino. Gospoda učitelja imamo dobrega. Piše se Ivan Petrič. Pri njem se učimo prav dobro. Imamo ga radi.

Vinko Šetina,
učenec III. a razreda v Sp. Šiški.

Odgovor:

Ljubi Vinko!

Pred dvanajstimi leti Ti je umrl dobri oče. Živo si se ga spominjal zlasti sedaj, ko smo praznovali Vseh svetnikov in Vernih duš dan. Naj mine od smrti očeta ali matere še toliko časa, spomin na njiju ne ugasne nikoli: ljubezen do staršev živi z nami do konca naših dni! — Ako Ti dela težave računstvo in nemščina, nikar ne obupaj! Z vztrajno marljivostjo premagaš vse težave, potem si pa lahko toliko bolj vesel uspeha, ki ga pridobiš s poštenim trudom! Gotovo Ti stoji pri vseh težavah zvesto ob strani vrli Tvoj gospod učitelj.

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Danes sem z veseljem prejela 10. številko „Zvončka.“ Posrečilo se mi je rešiti zastavico v podobah. — Naznanjam Vam, da imam 12 let in hodim v I. razred meščanske šole. — Moj edini bratec je od izbruha vojne v vojni. Bil je na srbskem bojišču trikrat ranjen in tudi odlikovan. Sedaj je v Nišu kot vojni ujetnik.

Z odličnim spoštovanjem

vdana
Ivana Benčinova,
učenka v Trstu.

Odgovor:

Ljuba Ivana!

Ker si zastavico v podobah, priobčeno v zadnji številki, pravilno rešila, bereš danes svoje ime med rešilci. — V meščanski šoli se že veliko lepega in koristnega učiš. Škoda, da slovenska mladina tako malo počeca te prekorsitne šole. Vzrok je pač v prvi vrsti ta, da imamo na vsem Slovenskem tako ubogo malo takih šol, medtem ko imajo drugi narodi vse polno meščanskih šol. — Tvoj brat je torej v srbskem ujetništvu. Pričakovati smeš, da se po končani vojni vrne v drago domačijo, kjer bo pač s toliko večjo radostjo sprejet, ker je Tvoj edini brat! Gotovo bo vedel marsikaj povedati, kar nam sporočiš ob njegovem povratku. Sicer pa upam, da se že prej oglasiš!

Prihodnje leto nadaljujem svoj kotichek. Vso slovensko mladino vabim na obilno sodelovanje.

Doropoljski.